دو نیمه در بهشت

فضیلت و شرافت عذرخواهی

امیر پوریا

۱- در اولین ساعات دیروز (چهارشنبه)، چند ساعت مانده به بازی با آنگولا، سه مصاحبه کوتاه با سه بازیکن باسابقه تیم ملی از شبکه سه پخش شد و بعد هم هیئت و قامت سربلند و گردن فراز سرمربی تیم‌مان را دیدیم و حرف‌های سفت و محکم و حق به جانب و پیروزمندانه‌اش را شنیدیم. میان آن سه نفر، مهدی مهدوی‌کیا که با وجود کم‌فروغی‌اش در بازی‌ها، از دو نفر دیگر کم اشتباه‌تر بود، با لحن و حالتی فروتنانه حرف می‌زد، کمی سر به زیر می‌نمود و واژه‌هایی همچون «تلخ» و «متاسفانه» را به کار می‌گرفت. اما بر خلاف متانت و شرم او، یحیی گل‌محمدی که انگار تصور می‌کرد در ایران و در مقابل تصاویر تلویزیونی هیچ آدم بینای قانون‌شناسی نبوده و خطای غیرضروری‌اش را ندیده، می‌گفت که همه می‌گفته‌اند او روی فیگو خطا نکرده و حتی با او هیچ تماس فیزیکی پیدا نکرده و داور بیهوده اعلام پنالتی کرده است! از او جالب‌تر، رحمان رضایی بود که نه تنها در محدوده واژگان، که بلکه حتی در دل و در درون خود سر سوزنی احساس گناه نداشت و با لبخند - بگذارید بگوییم پوزخند- به همه یادآوری می‌کرد که طی پنج سال گذشته نه در کالچیو و نه در تیم ملی چنین اشتباهی از او سرنزده. او یادش رفته بود که میدان جام جهانی برخلاف شعارهای امیدبخش و واهی و بی اثر مجریان تلویزیونی، «جای کسب تجربه» نیست و اگر آن پنج سال هم بارها اشتباهات مشابه از او سر می‌زد (که البته سرزده)، اینجا نباید این سوتی را می‌داد. خب همه چیز از همان خصلت‌های فردی سرچشمه می‌گیرد و هیچ کدام از این رفتار و گفتارها و فهم لزوم انتقاد از خود و عذرخواهی، ربطی به تجربه‌های درجه یک بین‌المللی در بوندس‌لیگا و سری A و این حرف‌ها ندارد. این درک و خطاپذیری، یک ویژگی اکتسابی نیست. وقتی در درونت با احساس گناه میانه‌ای نداری، هرگز نخواهی فهمید که اگر حتی همان شرم و لبخند تلخ مهدوی‌کیا را تحویل هفتاد میلیون مشتاق زخم‌خورده بدهی، چه مرهم عظیمی بر زخم‌شان گذاشته‌ای. اما اگر زمینه این سر بالا گرفتن کاذب و خودفریبانه را داشته باشی، آن چه از سرمربی پرمدعای - بگذارید تعارف را کنار بگذارم - تیمت دیده و شنیده‌ای، به راحتی می‌تواند این حالت و حس زننده «به من چه؟» گفتن را در تو تقویت کند. مربی‌ای که می‌گوید خوب بازی کردیم و با استناد و اتکا به «فوق ستاره» خواندن دکو، باخت از پیش معلوم تیمش را توجیه می‌کند و پیش‌تر با تمسخر احساسات مردم ایران می‌گوید از آنها معذرت می‌خواهم که به مکزیک پنج گل نزدیم(!)، تعالیمی بهتر از تقویت همین گردن‌فرازی‌ها برای شاگردانش نخواهد داشت. این لحن مدعیانه و این رفتار «انگار نه انگار»، می‌بایست از سوی مدیریت فوتبال کشور و از خیلی پیش‌تر کنترل می‌شد و با توقعات معقول و اندک ایرانی‌ها که در این موارد، چیزی جز یک پوزش متین و نجیبانه نیست، همخوانی می‌یافت. ولی بهتر است باز توقع‌مان را جمع و جور کنیم. این مدیریتی است که بعد از این همه سال حضور مربیان کروات در کشور، هنوز و همچنان مترجمی را در کنار سرمربی تیم ملی نگه داشته که با همه سمپاتیک بودنش، از هر پنج جمله، یکی را نامفهوم تلفظ می‌کند و اصلاً دچار دردسرهای جدی فن بیان است. در همین مصاحبه مورد اشاره که ضبط کرده‌ام و حاضرم برای اثبات، به اتفاق شما با هم به تماشا و تحملش بنشینیم، او حتی نمی‌تواند ترجمه فارسی حرف‌های سرمربی را با صدای خود او زمان‌بندی کند و در مجموع، دست‌کم ۱۲-۱۰ جمله را در مصاحبه‌ای کوتاه و ۴-۳ دقیقه‌ای، به شکلی می‌گوید که مطلقاً قابل فهم نیست. خب، همه چیزمان باید به هم بیاید دیگر.

۲- فقط به عنوان یک نمونه عالی معکوس، به یاد بیاوریم که همین چند روز پیش، رفتار و گفتار و واکنش مارچلو لیپی بابت تساوی تیمش در برابر آمریکای ۹ نفره، چگونه بود: «متاسفم. از این بازی و نتیجه، به شدت عصبانی و ناراحتم. ما با تفکر درستی این مسابقه را شروع نکردیم و تاوانش را با عصبیتی که در بازی بچه‌ها جاری شد و با اشتباهاتی که از آنها سر زد، دادیم.» وقتی مربی‌ای در این حد و سطح، چنین درکی از فضیلت خطاپذیری و شرافت پوزش طلبیدن دارد، بازیکن خطا کرده و اخراجی تیمش هم مسیر انتقاد از خود را به درستی طی خواهد کرد. دروسی هافبک جوان ۲۲ ساله آ. اس. رم با زدن ضربه آرنج به برایان مک براید آمریکایی در جا و موقعیتی که خطری تیمش را تهدید نمی‌کرد و خطا ضرورتی نداشت، از بازی اخراج شد و تیم را خیلی زود ۱۰ نفره کرد. دروسی در ترکیبی از حرفه‌ای گری و برخورد انسانی خودش با فهمی که از رفتار مشابه مربی تیم سرچشمه می‌گیرد، گفته که از خود مک براید عذر خواسته و امیدوار است تنبیهاتش را کاهش دهند و از همه مهم‌تر این که گفته «برای خودم متاسفم و از تیمم و هوادارانش معذرت‌خواهی می‌کنم.» توجه داشته باشید که مطبوعات بیرحم و خانمان برانداز ایتالیا حتی با وجود این عذرخواهی‌ها، تیم را بابت همین خطای کودکانه و غیرحرفه‌ای دروسی، اشتباه مضحک‌تر زاکاردو در زدن گل به خود و این که لیپی کار صعود را به روز و بازی حساس و دشوار آخرش با چک کشانده، لجن‌مال کردند. در حالی که ما ایرانی‌ها بسی کم‌توقع‌تر و خطاپوش‌تر و پوزش‌پذیرتر بودیم و در صورت دیدن شعور عذرخواهی از سوی اعضا و مدیریت تیم، در جواب غرغرهای هم مدام می‌گفتیم «بابا بی‌خیال شو دیگه؛ خودشون هم قبول کردن و معذرت خواستن.»

۳- اگر شنبه این ستون در روزنامه به چشم‌تان نخورد، دلیلش نه بدقولی من خواهد بود و نه کارشکنی پژمان راهبر. این اتفاق فقط زمانی و در صورتی می‌افتد که ایتالیای عزیزم امشب حتی نتواند یک امتیاز از چک بگیرد و از آن طرف هم غنا، تیم آمریکا را ببرد یا برعکس، آمریکا با تفاضل بالا بر غنا چیره شود و ایتالیا بابت باخت جلوی چک، با جام خداحافظی کند. در این صورت، من نیمه شب امشب سکته خواهم کرد و ادامه ستون «دو نیمه در بهشت» را از قعر جهنم پی خواهم گرفت!

امشب ژاپن محکوم به پیروزی است، اما...

داستان «مربع دوم» در برزیل

ترجمه: وصال روحانی

بازی امشب برزیل- ژاپن در شهر دورتموند آلمان و در ورزشگاه وست‌فالن این شهر تاثیر چندانی به حال مدافع عنوان قهرمانی جام جهانی ندارد و صعود این تیم از گروه ششم به‌خاطر دو پیروزی قبلی‌اش تحت هر شرایطی قطعی است اما اگر ژاپن می‌خواهد در این راه برزیل را همراهی کند، محکوم به پیروزی در برابر تیم کارلوس آلبرتو پریرا است و بدیهی است که به‌رغم پیشینه خوب ژاپنی‌ها در برابر برزیل طی سال‌های اخیر، این کار آسانی نباشد.

اندوخته ژاپن از دو دیدار قبلی‌اش فقط یک امتیاز بوده و تازه آن تک‌پوئن هم در روزی به‌دست آمد که یوشی کاتسو کاواگوچی دروازه‌بان ژاپن یک ضربه پنالتی کرواسی را مهار و تساوی صفر- صفر را بین دو تیم برقرار و تثبیت کرد. با این حال بازی با «یک برزیل بالنسبه متوسط» که تا این مقطع از جام برخلاف تصورات قبلی چندان ندرخشیده، آن قدرها هم برای ژاپنی‌ها ناامیدکننده نشان نمی‌دهد. زیکو مربی ژاپن که از قضا برزیلی است حتی تا بدان‌جا پیش رفته که گفته است: «برزیل باعث ترس ما نمی‌شود. برزیل به‌واقع تیمی است که ما طی سال‌های اخیر چندبار با آن روبه‌رو شده‌ایم و در برابر آن بد هم کار نکرده‌ایم.»

با این حال ژاپن برای صعود به مرحله بعدی نه‌تنها باید برزیل را با اختلاف دو گل شکست بدهد، بلکه امیدوار باشد که استرالیا نتواند کرواسی را ببرد. سال پیش که برزیل و ژاپن در جام کنفدراسیون‌ها روبه‌روی هم ایستادند تساوی ۲-۲ برجای ماند و همان مسئله است که به زیکو قوت قلب می‌دهد. دیگر مسئله‌ای که باعث خوشحالی او شده این است که نظر به بی‌تفاوت و فاقد اثر بودن این دیدار برای برزیل، احتمال دارد که پریرا به تعدادی از مردان ثابت تیمش استراحت بدهد.

در عین حال بعید به‌نظر می‌رسد که برزیل فقط برای قدم زدن به صحنه بیاید. «شونسوکه ناکامورا» هافبک سرشناس ژاپنی که فوتبال باشگاهی‌اش را در اسکاتلند و در تیم سلتیک این کشور تعقیب می‌کند، می‌گوید: «از هر دیدگاه به این مسابقه بنگرید، بازی سختی خواهد بود. با این حال معتقدم که به‌جای دفاع کردن و دل‌بستن به ضدحملات و ردیف کردن ۹ مدافع در زمین‌مان، بهتر است بازی هجومی همیشگی‌مان را ارائه بدهیم و همانی باشیم که هستیم و صبر کنیم و ببینیم که چه می‌شود.»

احتمال دارد که زیکو امشب آتسوشی یاناگیساوا را روی نیمکت بنشاند. این مهاجم ژاپنی در بازی با کرواسی گلی را در مقابل دروازه رقیب از دست داد که کودکان هم آن را هدر نمی‌دادند. با این حال مشکل ژاپن این است که طی این رقابت‌ها هیچ‌یک از مهاجمانش ندرخشیده‌اند و هافبک‌هایش به سرکردگی ناکامورا و هیده‌توشی ناکامورا حضوری موفق‌تر داشته‌اند.

زیکو می‌گوید: «تغییراتی را برای خط حمله تیمم تدارک دیده‌ام، اما هنوز تصمیم نگرفته‌ام که چه کسانی در این خط ثابت خواهند بود. تنها چیزی که می‌دانم این است که ما به فتح این مسابقه نیاز داریم و در غیر این صورت اصلاً ماندنی نخواهیم بود که بتوان در آینده راجع به خط حمله و یا سایر نیازهای تیم به صحبت پرداخت و به‌واقع اصل قضیه منتفی خواهد شد.»

در آن سوی میدان تیمی پای به صحنه می‌گذارد که برخلاف باورهای قبل از شروع جام، ستاره‌هایش تا این لحظه «مربع» معروف جادویی آن نبوده‌اند. در یکی دو سال اخیر همگان راجع به این مربع که متشکل از رونالدینیو، رونالدو، آدریانو و کاکا است، صحبت می‌کرده‌اند، اما این نفرات نتوانسته‌اند در دو مسابقه نخست برزیل در جام جهانی ۲۰۰۶ درخشش فراوانی داشته باشند و با این که آدریانو حین پیروزی ۰-۲ برزیل بر استرالیا یک گل جالب به ثمر رساند، اما او نیز همان امپراتور دوسه سال پیش نشان نداده و لنگی‌هایی داشته است.

■ **سربرآوردن جانشینان**

در چنین فضایی یک مربع دیگر در تیم برزیل سربرآورده‌اند و جور مردانی را که گفتیم تا حدی کشیده‌اند، اما از آنجا که محل استقرار آنها در میدان نه خط حمله بلکه خطوط دفاعی و میانی است، باید بابت بالاتر قرار گرفتن‌شان در قیاس با مربی تهاجمی مورد بحث ابراز تعجب کرد. آنها لوسیو و خوان در مرکز خط دفاعی و امرسون و زی روبرتو در پست هافبک وسط و دفاعی‌اند.

با همت آنها برزیل در دو بازی قبلی‌اش حتی یک گل هم نخورده و به همین خاطر اکتفا به ۳ گل زده نیز برای یاران رونالدینیو گران تمام نشده و هر ۶ امتیاز ممکن را به آنها بخشیده است. لوسیو و خوان که از بوندس لیگا می‌آیند به ندرت اشتباه کرده و کار یکدیگر را کامل ساخته‌اند و در خط میانی امرسون مثل یک کاپیتان نشان داده و مدیر و مدبر بوده و زی‌روبرتو که هم‌باشگاهی لوسیو در بایرن مونیخ است در مسابقه با استرالیا چنان خوب کار کرد که عنوان ستاره میدان به او اهدا شد.

این نمایش‌ها باعث شده که حتی «مربع حقیقی» نیز زبان به تحسین اعضای مربع دوم بگشایند و از هواداران تیم برزیل بخواهند که این زحمتکشان پنهان و این ستاره‌های نهانی را تشویق کنند. یکی از آنها «کاکا»ی میلانی است که تک گل پیروزی‌ساز برزیلی‌ها را در برابر کرواسی با یک شوت جانانه پای چپ به ثمر رساند. او می‌گوید: «بهتر است راجع به تک‌نفرات صحبت نکنیم و برعکس به کل تیم بپردازیم. شما نباید حمله‌وران را از مدافعان سوا و متمایز کنید. در دیداری که با استرالیا داشتیم، عناصر دفاعی ما نیز عالی کار کردند و دیدید که زی روبرتو چه‌ها کرد.»

عجیب‌تر از نمایش کم‌نقص زی روبرتو نحوه کار لوسیو و خوان بایر لورکوزنی در مرکز خط دفاعی برزیل طی دیدار مورد بحث بود و عجیب است اگر بشنوید که این دو در عین پوشش دادن زمین برزیل و دفع حملات حریف حتی مرتکب یک خطا هم در طول مسابقه نشدند. اگر ارزش‌گذاری و درجه‌بندی صورت گرفته توسط نشریات لنس و «فولیا دو ساوپولو» را قبول داشته باشیم در مجموع دو بازی برزیل در این جام فقط دیدا و کاکا بهتر از ۴ عضو مربع دوم نشان داده‌اند.

■ **یک «واقعیت» کلی**

با این حال یک اصل کلی را نباید فراموش کرد و آن متوسط بودن هر دو حریف قبلی برزیل است و این صفتی است که به حریف سوم برزیلی‌ها هم اطلاق می‌شود و بنابراین سئوال این است که فردا و روزهای بعد که برزیل در برابر حریفان قوی‌تر قرار می‌گیرد آیا این توان را دارد که در حد و اندازه‌های مدعی حقیقی فتح جام ظاهر شود و همانی باشد که تمام کارشناسان و مردم طی سال‌های اخیر با کلی تعریف و تمجید انتظارش را داشته‌اند؟

مشکل «مربع دوم» این است که در برزیل هیچ‌کس به کارهای دفاعی اهمیت نمی‌دهد و همه به‌دنبال بازیگرانی هستند که هجوم می‌برند و گل می‌سازند و گل می‌زنند. با این حال امرسون یوونتوسی می‌گوید که از نظر او و همتاهایش مهم نیست که مردم چه کسی را بیشتر دوست دارند و کار کدامیک از بازیکنان را فزون‌تر می‌پسندند و آنچه اهمیت دارد، پیروز شدن تیم است.

با این اوصاف تا زمانی که مربع «اصلی و اول» شروع به درخشش مجدد نکند و رونالدینیو به فرم درخشان قبل از شروع جام رجعت ننماید، اعضای مربع دوم همچنان تمام امتیازات مثبت را مال خود خواهند کرد و بسیار بعید است که امشب مردان زیکو نیز بار سنگین آنها را بر دوش‌های خود حس نکنند و بابت آن آزرده نشوند.

باروش می‌رسد

کم‌کم بحران خط حمله جمهوری چک در حال کنار رفتن است. پس از آنکه یان کولر در بازی برابر ایالات متحده به‌دلیل مصدومیت از زمین مسابقه خارج شد و سپس وراتیسلاو لوکونچ نیز به‌علت دریافت دو کارت زرد نمی‌تواند تیمش را در بازی حساس و حیاتی برابر ایتالیا در روز آخر همراهی کند، خبر رسید که میلان باروش که پیش از جام جهانی مصدومیتی گریبانش را گرفته بود به تمرینات بازگشته و مانند دیگر بازیکنان به طور کامل در جلسات تمرینی کارل بروکنر شرکت می‌کند. سرمربی کهنه‌کار چک بهتر از هر کسی می‌داند که حضور میلان باروش در خط آتش تیمش آن‌هم در شرایطی که کولر و لوکونچ به دلایل مختلف نمی‌توانند در این بازی حاضر باشند چه کمک بزرگی برای این کشور می‌تواند باشد. بروکنر با امیدواری می‌گوید: «شانس بسیار زیادی داریم تا از میلان باروش در این مسابقه استفاده کنیم.» میلان باروش که سابقه درخشانی در یورو ۲۰۰۴ داشت، مدت‌ها است از مصدومیت پا رنج می‌برد. او در این باره می‌گوید: «خیلی دوست دارم هرچه زودتر به تیم ملی بازگردم. آن هم در شرایطی که کشورم در حال حاضر در شرایط حساس و تعیین کننده‌ای به سر می‌برد. اما اینکه بگویم در کدام مسابقه می‌توانم به ترکیب اصلی تیم ملی بازگردم، مسئله‌ای است بسیار ابهام‌آمیز... من پس از آن مصدومیت لعنتی تنها موفق شدم در یک جلسه تمرینی حاضر باشم و طبعاً هنوز شرایط مناسبی برای حضور کامل در جام جهانی را ندارم!» میلان باروش مهاجم آستون ویلا در انتها می‌گوید: «تاکنون هر دو بازی چک را مشاهده کرده‌ام. خب! شرایط و سناریوی فوتبال اینچنین است. روزی شانس با ما همراه است گاهی نیز در بدترین شرایط به ما پشت می‌کند و این بار گویا شانس و اقبال در جام جهانی با ما بیگانه شده...!»

سوپیر پیپو در کنار جیلا

ایتالیا برای صعود به مرحله بعدی مسابقات تنها باید در برابر جمهوری چک در روز سوم بازی‌ها شکست نخورد. آتزوری که در برابر تیم ۹ نفره ایالات متحده عملکرد ناامیدکننده‌ای داشت و در برابر شاگردان بروس آره‌نا دو بر دو به تساوی رسید قصد دارد برای حصول به خواسته‌اش در ترکیب اصلی این تیم تغییراتی اعمال کند. یکی از این تغییرات، بیرون گذاشتن ستاره این تیم در خط حمله یعنی لوکا تونی است. تونی که با اعتباری بسیار که از گلزنی‌های زنجیره‌ای‌اش در فصل اخیر سری A نشأت می‌گرفت به مسابقات آمد اما تاکنون نتوانسته است گلی برای کشورش به ثمر برساند. مارچلو لیپی در این خصوص می‌گوید: «مشکل لوکا، مشکل حادی نیست! نباید با چنین شرایطی خصمانه و بدبینانه برخورد کرد. برای هر بازیکنی زمانی فرا می‌رسد که نمی‌تواند بازی و نمایش همیشگی‌اش را در زمین مسابقه پیاده کند و این بار چنین اوضاعی برای لوکا رخ داده است.» به‌نظر می‌رسد برای دیدار با چک مارچلو لیپی سرمربی اسبق یوونتوس قصد دارد پیپو اینتزاگی، شاگرد قدیمی‌اش در یووه را جایگزین گلزن ویولا کند. پیپو اینتزاگی که در آخرین لحظات توانست با کنار زدن گلزنانی چون کریستیانو لوکارلی، بوبو ویری و فرانچسکو تاوانو خود را یکی از مسافران آلمان نماید در آخرین جلسه تمرینی آتزوری بسیار آماده و گلزن نشان داد. او در بازی تمرینی این تیم توانست ۶ گل به ثمر برساند تا آمادگی‌اش را به رخ سرمربی ایتالیا بکشد. آنچه که قطعی به نظر می‌رسد انتخاب سیستم ۲-۱-۳-۴ از سوی مارچلو لیپی است. تاکتیکی که آن‌وقت پیپو اینتزاگی در کنار هم‌باشگاهی‌اش آلبرتو جیلاردینو در خط حمله قرار خواهد گرفت. گلزن میلان که در سال ۲۰۰۶ نمایش خیره‌کننده‌ای داشت در این خصوص می‌گوید: «اینکه می‌توانم در بازی آخر این گروه در ترکیب اصلی قرار بگیرم اتفاقی بسیار عالی است. امیدوارم چنین شانسی برای من مهیا شود!»

گتوزو: باید مراقب ندود باشیم

رینو گتوزو هافبک پرقدرت میلان و تیم ملی ایتالیا معتقد است رویای حضور در جام جهانی برای ایتالیا در بازی آخر کشورش در مرحله گروهی برابر جمهوری چک به پایان نخواهد رسید! هافبک دفاعی ایتالیا که در بازی با آمریکا پس از اخراج دانیله دروسی به میدان آمد، با حضورش در مسابقه تاثیر مثبتی بر روند حرکتی ایتالیا ایجاد کرد. هافبک اسبق گلاسکو رنجرز در خصوص نبرد حیثیتی کشورش با جمهوری چک می‌گوید: «از حساسیت این بازی به‌خوبی آگاه هستیم. می‌دانیم که چک تیم بسیار پرقدرتی است. احترام بسیاری برای چک قائل هستیم، چون می‌دانیم که این کشور از بازیکنان بسیار مستعد و بزرگی بهره می‌برد. با تمام این وصف‌ها، این بدین معنا نخواهد بود که از شاگردان کارل بروکنر ترس و واهمه داریم. هدف ما در این مسابقه پیروزی و قرار گرفتن در صدر جدول است. گمان می‌کنم اگر چنین شود نه تنها با روحیه و اعتماد به‌نفس بهتری به مرحله بعد می‌رویم بلکه ممکن است مجبور نشویم در دور بعد با برزیل که یکی از مدعیان اصلی جام جهانی است بازی کنیم.» هافبک میانی آتزوری در ادامه می‌افزاید: «بله! هر کسی که اکنون به سرنوشت ما می‌نگرد ناخودآگاه به‌یاد ناکامی‌های گذشته‌مان می‌افتد. این اجتناب‌ناپذیر است. اما آنچه که باید بدان توجه کرد این است که تمام حواس و تمرکزمان را به بازی با چک معطوف کنیم. این نبردی بسیار سخت و دشوار خواهد بود. مسابقه‌ای کاملاً مبتنی بر قدرت بدنی که تمام نبردها در میانه میدان شکل خواهد گرفت.» گتوزو در انتها در خصوص ستاره چک یعنی پاول ندود می‌گوید: «ندود یک فوتبالیست بی‌نظیر و بزرگ است. بسیار قابل احترام که نمی‌توان در خصوص دستاوردهایش بی‌تفاوت بود. با این حال از او نمی‌ترسیم. احتمالاً در طول مسابقه برخوردهای زیادی با او در زمین خواهم داشت و شاید ما با یکدیگر یک نبرد تن به تن را تجربه کنیم. اما باید مراقب او بود. او بازیکن زیرکی است و گهگاهی در محوطه جریمه خود را برای گرفتن پنالتی به زمین می‌اندازد!»

نقش کلیدی تماشاگران

آلمان نخستین تیم جام جهانی لقب گرفت که با حداکثر امتیازات ممکن به مرحله یک شانزدهم نهایی صعود کرد. ژرمن‌ها در آخرین بازی خود در مرحله گروهی به مصاف «یک» اکوادور نصفه‌نیمه رفتند و البته با یک بازی هجومی که برتری آلمان در اکثر دقایق بازی ملموس بود، موفق به شکست دادن تیم دوم اکوادور شدند. در این رهگذر، نقش ویژه تماشاگران پرشور و هیجان ورزشگاه المپیک اشتادیون جلب نظر می‌کرد. یورگن کلینزمن سرمربی شادمان آلمان نیز بر این نکته تاکید می‌کند. سرمربی جوان ژرمن‌ها در این باره اعتقاد دارد: «بازی فوق‌العاده‌ای بود. جو و فضایی کاملاً استثنایی که همه را به‌وجد آورد. وقتی شما در کشورتان بازی می‌کنید، آنگاه از حمایت تماشاگران خودی بهره‌مند می‌شوید و همین نکته به شما انگیزه و شوری صدچندان می‌بخشد!» یورگن کلینزمن که فشار زیادی را بر دوشش احساس می‌کند، ادامه داد: «هدف ما در این بازی پیروزی و قرار گرفتن در صدر جدول بود. خب! به خواسته‌مان رسیدیم و باید از همه چیز خرسند باشیم. خیلی سخت است که بتوانیم چنین آهنگی را تا آخر مسابقات حفظ کنیم. خصوصاً مراحل ابتدایی حذفی که بسیار تعیین‌کننده است.» از طرفی میشائیل بالاک که در این بازی نیز در گلزنی ناکام بود در این‌باره می‌گوید: «در تمام این سه بازی، نکته‌ای که نظر من را به‌خود جلب می‌کرد، هیجان و نقش بارز تماشاگرانی بود که در ورزشگاه‌های آلمان از ما حمایت می‌کردند. چنین مسئله‌ای که ما در خانه خودمان بازی‌هایمان را انجام می‌دهیم حقیقتاً یک امتیاز طلایی است. باید از این امتیاز بهره ببریم!» بالاک در ادامه می‌افزاید: «در مجموع تیم نمایش بسیار خوبی در این سه مسابقه ارائه داد. مخصوصاً در بازی با اکوادور که با بهترین نتیجه موفق شدیم قهرمان گروهمان شویم. امیدوارم در بازی‌های مراحل بعد بتوانیم با بهترین نتایج تا فینال پیش برویم!»

چهره

بازگشت رائول

رائول افسانه‌ای بازگشت! آن هم پس از ماه‌ها ناکامی در گلزنی برای تیم کشورش... پس از آنکه تونس در نیمه اول و تا اواسط بازی با گل جوهر مناری در کمال شگفتی قصد داشت سه امتیاز این مسابقه را از چنگ یکی از مدعیان جام، یعنی اسپانیا برباید، تعویض‌های لوئیس آراگونس در نیمه دوم نتیجه داد و موجب شد اسپانیا در ۲۰ دقیقه ۳ بار دروازه نماینده سرسخت و سخت‌کوش آفریقا را بگشاید. رائول که مدت‌ها در تیم ملی جایگاه ثابت و مطلوبی نداشت در دقیقه ۷۰ توانست به مدد تجربه و جایگیری عالی‌اش در مقابل دروازه تونس گل تساوی‌بخش و در عین حال انگیزه‌بخش کشورش را به‌ثمر برساند. پس از این مسابقه که با صعود قطعی اسپانیا به دور یک شانزدهم نهایی توام شد، کاپیتان بزرگ مادرید و تیم ملی اسپانیا در مورد این موفقیت گفت: «وقتی که آنها به طرف دروازه ما حمله می‌کردند، ما از خود ضعف و ناتوانی نشان می‌دادیم! ما در این بازی و تا پایان نیمه نخست از خود، استرس و ترس نشان دادیم و همین عامل سبب شد که نتوانیم بازی ایده‌آل‌مان را در برابر این تیم انجام دهیم. از ترس اینکه چه موقع و در چه دقیقه‌ای دروازه حریف را باز خواهیم کرد نتوانستیم با تمام تمرکز و قابلیت‌هایمان برابر آنها قرار بگیریم. اما پس از اینکه گل تساوی‌بخش به ثمر رسانده شد، اعتماد به‌نفسمان نیز افزایش یافت و توانستیم با گل‌های بعدی بازی را به سود خود خاتمه دهیم. در کل مسابقه ما برتری و تملک‌مان بر توپ را نشان دادیم!» لوئیس آراگونس سرمربی «لاسلکسیون» نیز نقش پررنگی در کسب این پیروزی باارزش داشت. او عقیده دارد: «ما اکنون پس از کسب این سه امتیاز بسیار خوشحال و شادمانیم. اعتماد به‌نفسمان دو چندان شده، و حالا دیگر خود را یکی از تیم‌های راه‌یافته به مرحله بعدی می‌دانیم. نکته‌ای که این مسابقه برایمان به همراه داشت این بود که ما نیز در برهه‌هایی دچار ضعف می‌شویم اما آنچه که مرا خرسند کرده، توانایی بازیکنانم در بازگشت به مسابقه و گذر کردن از بحران‌های مقطعی مسابقه است!»

خبرها

۵۹۰۰ یورو قیمت بلیت فینال

فدراسیون جهانی فوتبال، فیفا، تمام تلاش خود را انجام داده است تا از راهیابی بلیت‌های مسابقات جام‌جهانی به بازار سیاه جلوگیری کند، اما با این وجود هر روز بلیت‌های بیشتری سر از بازار سیاه درمی‌آورند و به قیمت‌های بسیار بالا به فوتبال‌دوستان فروخته می‌شوند.

هر روز گروه کثیری از علاقه‌مندان فوتبال در آلمان جلوی در استادیوم‌ها جمع می‌شوند به امید این که سهمی از بلیت‌های موجود در بازار سیاه ببرند و بتوانند بازی تیم مورد علاقه‌شان را تماشا کنند.

قیمت رسمی بلیت‌های جام‌جهانی ۲۰۰۶ بین ۴۵ تا ۱۰۰ یورو است، اما همین بلیت‌ها در بازار سیاه بین ۲۰۰ تا ۵۰۰ یورو معامله می‌شوند. قیمت بلیت بازی فینال که روز ۹ ژوئیه در برلین برگزار می‌شود، تا ۵۹۰۰ یورو هم رسیده است و ممکن است تا آن زمان بالاتر هم برود.

در واقع بازار سیاه بلیت در آلمان به حرفه‌ای سازمان‌یافته تبدیل شده است و فروشندگان آن به موبایل و دوچرخه مجهز هستند تا بتوانند تمام فضای اطراف استادیوم‌ها را پوشش دهند.

پلیس آلمان و فیفا اعلام کرده‌اند که برای کنترل بازار سیاه پررونق بلیت‌های جام‌جهانی کوشش خواهند کرد، اما در واقع هیچ قانونی وجود ندارد که فروش دوباره بلیت‌ها را ممنوع کند.

البته فیفا برای جلوگیری از ایجاد بازار سیاه بلیت، نام و مشخصات هر فردی که بلیت‌های جام‌جهانی را به طور قانونی خریداری می‌کند روی بلیت‌ها ثبت می‌کند. اما عملاً کنترل بلیت‌های تک‌تک تماشاگران و تطبیق آنها با کارت‌های شناسایی‌شان ممکن نیست و تنها درصد کوچکی از تماشاچیان کنترل می‌شوند. علاوه بر این کسانی که نام‌شان با نام درج شده روی بلیت هم‌خوانی نداشته باشد نیز می‌توانند با مراجعه به قسمت رفع اشکال، پس از یک معطلی کوچک وارد استادیوم شوند.

کاناوارو: ایتالیا باید به فوتبال سنتی خود روی آورد

«فابیو کاناوارو» کاپیتان تیم ملی فوتبال ایتالیا گفت: این تیم برای موفقیت در جام‌جهانی باید به فوتبال سنتی خود بازگردد.

به گزارش خبرگزاری رویترز از دویسبورگ، وی در کنفرانسی خبری اظهار داشت: راز پیشروی در جام‌جهانی بازگشت به شیوه دفاعی است که در فرهنگ فوتبال ایتالیا ریشه دارد.

ایتالیا برای صعود به مرحله دوم جام‌جهانی نیاز به کسب یک امتیاز در آخرین مسابقه گروهی خود مقابل جمهوری چک دارد.

کاناوارو افزود: «ایتالیا برابر چک به یک امتیاز بسنده نخواهد کرد. ما برای پیروزی به میدان می‌رویم. تیم چک تیم بسیار خوبی است که بازیکنان شناخته‌شده‌ای را در اختیار دارد. فیلم مسابقات این تیم را دیده‌ایم. آنها در ضدحمله از سرعت بالایی برخوردارند. نباید فضا را در اختیار آنها قرار دهیم چون وقتی فرصت پیدا می‌کنند، خیلی خطرناک می‌شوند.»

این بازیکن در مورد هم‌تیمی خود در یوونتوس نیز گفت: «پاول ندود» اصلی‌ترین تهدید ماست. پاول روحیه خوبی دارد. وی بازیکنی بسیار حرفه‌ای است که باید از او ترسید. ما رابطه خوبی داریم و قبلاً در تورین در مورد این مسابقه با هم صحبت کرده‌ایم.